

Γιάννης Πανούσης Καθηγητής Εγκληματολογίας, 62 ετών

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε στη Νομική Σχολή και στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Αθηνών και έκανε σπουδές Εγκληματολογίας στο Παρίσι. Αρθρογραφεί στον Τύπο και έχει γράψει βιβλία και ποιητικές συλλογές. Από το 1997 διδάσκει στο Τμήμα Επικοινωνίας και ΜΜΕ του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Τα παιδικά μου χρόνια είναι γεμάτα εικόνες, πρόσωπα και σχέσεις από τις αλάνες του Κολωνού, όπου μεγάλωσα. Αναμνήσεις από άρωμα γειτονιάς, ποδόσφαιρο, κυριακάτικες εκδρομές, σχολείο χωρίς διακρίσεις πλούτου ή ονόματος. Θυμάμαι πολύ έντονα έναν δάσκαλό μου, που ήταν πάντοτε σκεπτικός και λιγόλογος. Αργότερα έμαθα ότι ήταν Μακρονησιώτης.

Ο πατέρας μου ήταν αυστηρός και «κοφτός» στις εντολές του. Η μητέρα έβαζε κάτω από τις φτερούγες της τα προβλήματα της οικογένειας, τις δικές μου σκανταλιές και την οικονομική επιβίωση. Οι δυο τους μου έδωσαν ισορροπία και ίση δόση ορίων και διαφυγών, κανόνων αλλά και κεφιού για τη ζωή.

Ακόμη και σήμερα με γοπετεύουν οι ποικίλοι ψυχικοί δρόμοι που μπορούν να οδηγήσουν στο έγκλημα, αλλά και το συχνά τραγικό πρόσωπο του εγκληματία. Εξακολουθούν να με αιφνιδιάζουν τόσο η μακροχρόνια ωρίμανση μιας εγκληματογένεσης όσο και η στιγμιαία μεταβολή του θύματος σε θύτη. Με φοβίζει η σταδιακή διαμόρφωση αντι-αξιών στην ελληνική κοινωνία, που μπορεί να καταλήξει στο να θεωρούν πολλοί το έγκλημα μοναδική λύση ή ακόμη και δικαίωμα.

Τα απρόβλεπτα δεν προβλέπονται. Η ψυχή – τόσο του «νόμιμου» όσο και του «παράνομου» ανθρώπου – δεν προγραμματίζεται. Συνεχώς μαθαίνουμε – μέσω DNA, τεχνολογίας κτλ. – επιμέρους στοιχεία και σταθερά χάνουμε το πρόσωπο του εγκληματία.

Η τύχη δεν είναι τίποτε άλλο από την προετοιμασία και την ευκαιρία. Αρα πρέπει να είμαστε ώριμοι να τη δεχτούμε – πολλές φορές περνάει δίπλα μας και δεν το καταλαβαίνουμε. Σε κάθε περίπτωση πιστεύω ακράδαντα στο καλό μου άστρο, με άλλα λόγια στο ότι οι θετικές δυνάμεις του Σύμπαντος υπερτερούν των αρνητικών, κάθε φορά που συγκρούονται πάνω μου ή γύρω μου. Δεν μπορώ να εξηγήσω αυτήν τη μεταφυσική αλλά και υπαρξιακή αίσθηση. Ο,τι καλό έχει συμβεί στη ζωή μου δεν ξεκίνησε από εμένα, ούτε το είχα προγραμματίσει. Απλώς προέκυψε, άνευ προειδοποίησης.

Προτιμώ να με «πουλήσουν» ή να με απογοπετεύσουν οι άνθρωποι που γνωρίζω, παρά να αρχίζω τις σχέσεις μου με καχυποψία και διπροσωπία. Λόγω «επαγγελματικής διαστροφής» βγάζω αρκετά γρήγορα συμπεράσματα για το ποιόν του απέναντί μου. Παρ' όλα αυτά, εξακολουθώ να πιστεύω ότι στο βάθος ή στο τέλος, θα καταφέρω να τον πείσω «να μου δείξει τον καλό του εαυτό».

Το ταίρι σου το βρίσκεις με την πρώτη ματιά. Αν αυτή η στιγμή

χαθεί, χάνεται μαζί της και η μαγεία του έρωτα, η αίσθηση της ολοκλήρωσης. Χωρίς συναισθηματική βάση, πιστεύω ότι ο άνθρωπος θα είναι σε όλη τη ζωή του μετέωρος και ευάλωτος. Η γενιά μου ίσως ήταν η τελευταία που έβαζε τον έρωτα ως πρώτο στοιχείο-στοίχημα προσωπικής ισορροπίας. Σήμερα, πολλοί δεν ψάχνουν το ιδανικό άλλο τους μισό, αλλά έναν συγκάτοικο, συντάιρο ή και συνένοχο. Εγώ, ό,τι ήθελα να βρω το βρήκα. Και, κυρίως, δεν το έχασα.

Το τρίπτυχο της ερωτικής (και όχι μόνο) φιλοσοφίας είναι: ρομαντισμός - μη αναμενόμενη κίνηση - ανανέωση. Αν η αναζήτηση και η προσφορά αυτών των τριών στοιχείων εμπνέεται από το ίδιο πρόσωπο, τότε κάθε ρίσκο αξίζει τον κόπο. Τα αισθήματα του ανιαρού συζύγου ή του γιάπτη εραστή δεν έχουν κανένα νόημα. Η υπέρβαση των όποιων ορίων πρέπει πάντοτε να σχετίζεται με ένα αγαπημένο πρόσωπο, να μην τραυματίζει άλλους και να μη γίνεται ως σόου. Θέλει ρίσκο για να βρεις το ταίρι σου, αλλά θέλει καθημερινή διακινδύνευση για να το κρατήσεις.

Στη ζωή μου είχα ανάγκη από ηρεμία και δράση σε ίσες δόσεις. Χωρίς φόβο, αλλά με πάθος.

Δεν θέλω να με αγαπούν όλοι. Επιδιώκω και επιθυμώ τη γνήσια αγάπη ορισμένων. Προτιμώ να δίνω αγάπη, παρά να διεκδικώ, να παίρνω. Η αγάπη είναι έτσι κι αλλιώς απόλυτη και ισοπεδωτική. Όσοι μιλάνε για ισότητα και «δημοκρατικότητα» στα αισθήματα, μάλλον έχουν διαβάσει τις σχέσεις στα βιβλία και αρνούνται να τις βιώσουν.

Η Αθήνα είναι μια πόλη του φωτός που αργοσβίνει. Πόλη της ξεγνοιασιάς που χάθηκε. Πόλη της ελευθερίας που φοβήθηκε τον εαυτό της. Χωρίς γειτονιές και μουσικές, χάνει τα χρώματά της. Τα μόνα που έμειναν είναι ο ήλιος και η νοσταλγία. Αν χαθούν και αυτά, θα χαθούνε μαζί τους.

Σε έναν άνθρωπο εκτιμώ το να έχει μπέσα. Ακόμη, το να διαθέτει ειλικρίνεια, ανιδιοτέλεια, συνέπεια και ανοιχτοσύνη – μυαλού και αισθημάτων.

Κάθε στιγμή – και όχι κατά περιόδους – πρέπει να συμπεριλαμβάνει τη δύναμη για ζωή, την υπέρβαση της υπαρξιακής αγωνίας και την κατανίκηση της ύβρεως (όλα επιτρέπονται, όλα συγχωρούνται, όλα τα θέλουμε). Εμένα η ζωή μου έδωσε περισσότερα από όσα αξίζω, γι' αυτό είμαι πλήρης και ισορροπημένος. Γι' αυτό δεν αγοράζω λαχεία. Γλεντάω αυτά που έχω, δεν κλαίω για αυτά που δεν έχω, δεν ζητάω άλλα.

– ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΛΑΔΗ

«Το ταίρι σου το βρίσκεις με την πρώτη ματιά. Αν αυτή η στιγμή χαθεί, χάνεται και η μαγεία του έρωτα. Πολλοί δεν ψάχνουν το ιδανικό άλλο τους μισό, αλλά έναν συγκάτοικο, συντάιρο ή και συνένοχο»